

Турция, по своето географическо положение би могла да си осигури пръ-
муществото, като продължи клинът
Бялова—Ниш. Не може да се разбе-
же какъ тази държава би оставила на
около сърцето да минат въ други рай-
онъ, които ти би могла да извади

че съ разности относително маловажни. За добър чест, похвалителен великий везир, който бѣ главната причина на правителствения отъ Цариградъ до Нишъ, скоро ще почне пакъ дѣлото си, което неговитѣ наследници оставиха невършено. Той са съгласи за това съ Австро-Унгарію. Читателитѣ сѣ прочли вече извѣстіето че единъ договоръ за тѣзи работи са подписа, споредъ който турското правителство са задължава да почне дѣлото идущитѣ пролѣтъ и да го свърши въ разстояніе на четири години отъ датѣта на подписаніето на реченный договоръ.

Нека са надѣмъ че никакво прѣпятствие не ще да дойде да забави извършваніето на едно дѣло, което ще бѣде благодѣяніе за цѣла Европа.

Ф. Б.

Силитѣ и Сърбія.

Поведеніето на князя Милана и на Скупщинитѣ въ настоящитѣ обстоятелства, казва единъ отъ английскитѣ вѣстници, е достойно за голѣми похвали. Сърбската войска е относително слаба. Всякото население на княжеството не възлѣзва на единъ милионъ и половина души. Но умразата противъ Турцитѣ е толкова голѣма, щото проститѣ народъ бы вѣроятно мислѣлъ само за войнѣтъ, който бы прѣдстояло да поддържи, нежелѣи за своитѣ способности за да са даде едно цѣлесходно поддържаніе; но защото князѣтъ сполучи да вѣдѣхне на Скупщинитѣ умѣренностѣтъ, която въ туй обстоятелство е истинското юначество, той засвидѣтелствува своето достоинство спрямо прѣдставителитѣ на единъ народъ, който е навѣки сполучливо на практическото управление на установитѣ свободѣ, и показва голѣмитѣ политическѣ добродѣтели да въздържа себе си въ обстоятелства на едно силно прѣдизвикване и голѣмо искушеніе.

Дѣятелността на подписавшитѣ парижскитѣ трактати сили, ако дѣйствително съществуватъ въ промѣненіето на сѣрбското министерство, както извѣстиватъ телеграмитѣ изъ Вѣнѣ. Види ни са да увеличава отговорностѣтъ имъ въ тѣзи работи. Добръ опрѣдѣлено начало на международнитѣ политика е че единъ народъ, който са бори за да стане свободенъ, трѣбва не само да занесе първитѣ ранѣ, но и да добѣе свободѣтъ си, ако иска да има отъ кѣмъ своитѣ страсти удобреніето на другитѣ народи. Сѣрбитѣ туй направиха, а и Херцеговина и Босна можѣтъ да направятъ исто. Но като възпиратъ отъ борбитѣ малѣе единоплеменни и единовѣрны, които горѣтъ както Сѣрбитѣ отъ желаніе да участвуватъ въ борбитѣ на своитѣ прѣатели и съседы, подписавшитѣ парижскитѣ трактати зематъ на себе си длѣжността да направятъ нѣщо за христіанскитѣ населенія, които сѣ подъ отоманското господство.

Повторително доказавъ че истинското рѣшеніе на настоящето и на всичкитѣ други затрудненія, които е вѣроятно да са поевѣтъ между Портѣтъ и подчиненитѣ ней области състои въ основаніето на държавы полунезависими, както е ромѣнското и сѣрбското. Чрезъ това само средство ще може да са одържи на поствѣ си отоманската имперія. Влѣніето на Портѣтъ надъ тѣзи области е слабо и безъ слѣдствіе, а управленіето ѣе непрѣстанно центръ на възстаніето, и много бы было сходно съ достояніето на имперіитѣ, ако обласитѣ са самоуправляважъ подъ именователитѣтъ власть на отом. правителство.

Возстаніето въ Херцеговинѣ е слѣдователно съвѣтъ безвременно, както и всичкитѣ подобни движенія. То клони да ускори единъ въпросъ, който Европа са старае всакога да отлага за дълго врѣме. Сѣрбското правителство като зема явно рѣшителнѣ политикѣ за пенансване, ако дѣйствително е туй конечното рѣшеніе на прѣснитѣ въ Бѣлградъ промѣненія, може да спомогне да са отложатъ ужаснитѣ день на конечното европейско очищеніе; но той не може другоаче да са отложатъ еще за нѣколко врѣме, освѣтъ чрезъ миролюбивото намѣсва-

ніе което да даде на христіанскитѣ населенія сѣществено облекченіе.

Туй говори за Сѣрбію и за възбунтуванитѣ въ Турцію области реченныйтъ английскій листъ, прѣди прѣобразованіята и устѣпкитѣ, които са обща въ послѣднѣ врѣме В. Портѣ да направѣ. За любопытство на нашитѣ читатели ний привождѣмы тука и членитѣ на «Вѣдъ-Данъ», отъ който ясно са виждѣ политиката на новото сѣрбско правителство относително до възстаніето въ Боснѣ и Херцеговинѣ. Ето тойзи членъ:

«Народитѣ постигатъ цѣлѣтъ си много пѣти и повече съ мадростъ нежелѣи съ юначество, съ разумъ нежелѣи съ мышицы, посредствомъ поволны прилики и обстоятелства нежелѣи съ собственикѣтъ си снагѣ.

Самата Исторія е пълна съ доказателства за това. Австрійското царство е произведеніе на мадръ прѣмѣтнуване, на разумѣтъ, на поволнитѣ положенія и сгодны обстоятелства. Италія едва ли бы са уединила съ военственикъ снагѣ. Италіанцитѣ сѣ племенитѣ, просвѣтенѣ и въобще твърдѣ добръ развитѣ културнитѣ народѣ; но Италіанцитѣ никога не е былъ войникъ въ сѣмѣното значеніе на рѣчѣтъ, и съ това корению той различа отъ своитѣ праотцѣ — Римлянитѣ. Италія е створеніе на мадрѣ комбинаціи, на добры прѣмѣтнуванія и разумѣванія да са ползува отъ сгоднитѣ обстоятелства. На и голѣмитѣ военны сили, да си кажемъ правото, не рѣдко ги постига зло, когато не умѣятъ да намѣрятъ сгодню врѣме за дѣйствуваніе съ пожитѣ въ рѣжѣ. Россія е военствена държавѣ, русскитѣ съдатинѣ е засвидѣтелствувалъ своитѣ храбростъ на Терека, Амурѣ, на и на липисскитѣ поляхъ; русскитѣ морнарь не устѣпва ни на едномо въ свѣтътъ — за туй свѣдѣтелствува Наваринѣ, Синопѣ. При сѣмѣко това Россія е имала прѣди своитѣ двадесетъ години да заблѣжи единъ не драгъ страницѣ въ своитѣ лѣтописи, и то само и исклучително за тѣзи причинѣ, че вице-канцлерѣтъ Нессеродъ не е схванѣлъ добръ конкретното европейско положеніе. Да бѣше са слушалъ тогазъ гласѣтъ на Горчакова, тази страница не щѣше да бѣде, — тя не щѣше никакъ да са запише, или по-послѣ бы са писала съ чрвено мастило.

Колкото за по-малкитѣ народы то е еще въ по-голѣми разитри и съ по-строгѣ логичность. Малкитѣ народи трѣбва, можѣтъ да са надѣватъ отъ външнитѣ обстоятелства *по*не толкозъ, колкото и отъ собственитѣ си снагѣ. Когато тѣ правятъ противното на това, тогава излѣзва лоше. Мадритѣ държавникѣ Гаршанинѣ опазѣ Сѣрбію въ врѣмето на кримскитѣ войнѣ отъ моралното пониженіе, защото добръ сванѣ истинскитѣ характеръ на тогавашното политическо положеніе на материкѣтъ. Въ Аѣни не прѣгледѣхъ добръ цѣлото положеніе — и слѣдствіето бѣ страниата окупация на кралевството. И най голѣмото юначество и ревностно крачанѣ въ водѣ и въ огнѣ, на и въ самѣтъ извѣстѣкъ смѣртъ, не помага нищо. Както великата снага на буритѣ разбива ладитѣ въ морето, туй по-голѣмата военна снага може всякога да притисне и обори малкитѣ държавицы. Особенно когато всичкитѣ велики сили сѣ съгласни да пропускатъ единъ такѣвъ случай, щото никакъ да го не възпрѣтъ.

Сѣрбія е была до сега мадра; мадра е была всякога политиката на славнитѣ Обреновичевцы. Князь Милошъ Великий исто толкозъ е добылъ съ своитѣ извѣрѣдѣ мадростъ, колкото и съ юнашкитѣ си духъ; князь Михаилъ незабравенъ празнува въ 1867 год. на 6 Априлія единъ отъ най славнитѣ триумфѣ, които въобще можѣтъ да са постигнитѣ, единствено съ своитѣтъ тънѣкъ, мадрѣ политикѣ. И врѣмето бѣше сгодню, и положеніето на двороветѣ спрямо Сѣрбію бѣше поволно, а и общата задружнѣсть бѣше наклонна на великото негово намѣреніе. То бѣше великъ триумфъ! Безъ кръвъ са добы това, което съ голѣми жертвы само може да са добѣе. А Сѣрбія нѣма излишнѣ кръвъ въ своитѣ жили; ний сѣмъ народъ малѣкъ, нѣмамы многоkonto да даватъ

данѣкъ, — а тѣ сѣмъ войницѣтъ, — ще каже че народѣтъ е на орѣжіе, прѣдъ когото бы трѣбвало да върви голѣма постоянна войска, коѣмто малката Сѣрбія не може да издържа. Може ли ний легко да прѣтърпимъ загубѣтъ отъ кѣколко десетини хиляды души — хранители на домохадіа, отцы на фамилиі? А кой може да увѣрѣ, едѣна такѣважъ жертѣ бы была наистинѣ интересна за насъ? Великитѣ сили имѣтъ всякога средствата въ рѣчѣтъ да ги задържатъ на половинитѣ пѣтъ, да ги вържатъ рѣцѣтъ, да ги осуѣтитѣ успѣхѣтъ — и за това е достатъчно само задружната воля, коѣто располага съ два милиона и повече байонеты.

Сѣрбія трѣбва да бѣде мадра. Тя трѣбва да умѣе да оцѣни положеніето. Когато тримата императори сѣ рѣшително за мѣрѣтъ — мала Сѣрбія не може никакъ да имъ са противѣ. Това тѣ са разбира отъ само-себе-си, щото е излишно и да са говори за него.»

Патріотитѣ.

Въ послѣдній брой на листа си ний са общѣхъмы че ще са повѣрнемъ върху подвигитѣ на одного отъ новопрѣсѣянитѣ въ българскитѣ срьдѣ патриоты, които подъ бѣлого на прѣкалѣный сѣмъ патриотизмъ, спекулиратъ и експлоатиратъ искренности на нашитѣ родолюбивы и ученолюбивы сѣпародиницы. Вѣрны на обѣщаніето си, ний, даже и като нѣмамы прѣдъ видѣ официалного съобщеніе отъ Писалитѣ на Печатѣтъ, споредъ коѣто строго са запрещава наваданіето на личноститѣ, и коѣто ний обнародавъмы липѣлѣтъ сѣдинѣтъ, повращаѣмы са днесъ на прѣдмѣтътъ си, като сѣмъ увѣрени че реченото съобщеніе не са относѣтъ кѣмъ такѣвъ родъ личности и, че и самото високо управление на Печатѣтъ не желѣе съ своето съобщеніе да задуши гласѣтъ на правѣтъ и да стане тѣй причина щото разни нехраниликовцы съ хрѣсното си поведеніе въ кѣмъкото и да было общи работи да паразитствуватъ и са хванутитѣ отъ

Ний казахъмы че подобны личности сѣ рѣдкостъ еще у насъ, но защото отъ нѣколко врѣме на самѣтъ заблѣжѣвамы че нѣкои отъ вырлѣтъ патриоты починѣхъ като глѣбы единъ слѣдъ другѣ да пожитѣ и, все съ плачъ за народното добро, по единъ съвѣтъ непростителенъ начинъ да са гоитѣ отъ чуждѣ погъ и съ туй да върлятъ най послѣ въ пропастъ самѣтъ омыа. доkonto тѣ лукаво сѣмъ са отнесли еще отъ начало за помощъ на своитѣ на видѣ родолюбивы по сѣ сатанинскѣ цѣль прѣдпріятія, ний оамѣтѣмы за добръ и за свѣтъ наша длѣжнѣсть считѣмы да държемы и да брѣкнемы въ вѣжрѣшнѣсть на глѣрлото нѣмъ, щото да извадитъ и посочитъ на всѣмъкъ нѣкленното нѣмъ сѣраце, прѣдъ видѣтъ на коѣто другѣ сѣмъ подобны намѣренія, ако ги има, да потреператъ и поправятъ во врѣме себе си, а честитѣ ни и истиннородолюбивы сѣпародиницы да са прѣдпазватъ като отъ изгнили и гангренисали удове на народното тѣло.

Казахъмы ний еще че такѣважъ еднакака личностъ въ послѣднѣ врѣме, едѣнъ по прѣсѣтъ и по *иниозаръ неживанитѣ* замахѣтъ и помери да занесе смѣртенъ ударъ на единѣкого за сега останѣло въ столицѣтъ Печатарско Дружество, като са опитѣ да подвали съ него заедно и оныа, коѣто той лукаво паричаше до вчера свои благодѣтели.

За да бѣдемъ по лѣпн, ний ще са постараемъ да дадемъ тука едно кратко описаніе за съставленіето на Печатарското Дружество, за отворѣніето на неговѣтъ Книгопродавницѣ и за участіето му въ печатницѣтъ *Каранетровъ и С-іе*. Това само ще прѣдварѣтъ да кажемъ на оныаkonto са ни интересуватъ отъ тѣзи прѣдпріятія, че, благодареніе на взетѣтъ по отъ рано дѣятелны мѣрѣкъ отъ страна на достопочитенитѣ настоящѣ кассиерѣ, немо Печатарското Дружество, немо пѣтъ Книгопродавницѣта му слѣдствуватъ да пропадѣтъ. Можемы даже да увѣримъ че тѣ именно тѣзи години сѣмъ най добръ осигурени.

Ний прѣди пѣтъ години са основа Печатарското Дружество *Промышленіе* отъ българскитѣ печатари въ Цариградъ. Първото засѣданіе на туй Дружество е държѣно на 3 Маі 1870, въ коѣто отъ като са е прѣлѣтъ пърѣвитѣ членѣ на бѣдѣщитѣ Уставѣ, коѣго гласѣтъ: *Дружеството да са занимава съ търговскы прѣдпріятія прѣдпочитателно на книжесевѣ частъ, като че са трудѣ, колкото е възможно, и за разпространеніето на просвѣщеніето по мѣсѣду народѣтъ ни*; пристѣпѣло са и до избранието на едно прѣврѣменно вѣстоителство, въ коѣто былъ избранъ за сѣкровишникѣтъ г. Петръ Панделіевъ Каранетровъ. Гортреченныйтъ прѣвъ членѣ, разискванѣ и въ второ едно събрѣніе, рѣшило са да остане за вѣчно неизмѣняемѣкъ цѣль на Дружеството.

Не са минѣ много врѣме и чиселото на членовѣтъ на това Дружество са увеличилъ значително, но по послѣ избраниитѣ за Прѣдсѣдѣтелѣ, Хитрый г. Петръ Черновѣждѣ, въ разны врѣмена и по разны интригы успѣ да исклучи мнозина отъ основателнитѣ членовѣ, оныа т. е. коѣго повечко разбирахъ отъ печатарскы прѣдпріятія, тѣй са останѣлѣ само оныа, коѣмо или арѣмѣ пѣмѣхъ да наблюдаватъ вѣрѣжѣтъ на дружественнитѣ работи, или пѣтъ, ако и да сѣзирахъ нѣкои своеволия и малки злоупотребленія, въ желаніето си да успѣе това дружество, затварѣжъ очитѣ си и думѣ не продумѣвахъ, само за да бѣде миръ и работата да върви.

По послѣ г. Прѣдсѣдѣтелъ намѣслилъ да си отвори Книгопечатницѣ. Коѣ отъ членовѣтъ на Дружеството можемы да каже че не е добръ намѣслилъ и че туй му ново прѣдпріятіе не ще да успѣе, когато въобще са виждаше отъ всѣмъкъ нуждата за едно подобно заведеніе въ Цариградъ. Тѣчайте, казахъмъ всѣмъкъ, да го насърчимъ, да го похвалимъ и да му помогнемъ. И най напѣрѣвъ двѣ есѣпѣкъ по честни монѣта, убѣдени отъ самото него че съ участіето си въ новосъставляемѣтъ му печатницѣ и добро на народа си ще направятъ и самы тѣ ще извлѣкѣтъ сѣмъ интересѣ, похвалимъ му количество отъ 24000 гр. Печатарското Дружество отъ своитѣ стражи внесѣ 10000 гр. а врѣзъ тѣй пары щѣше да внася ужъ и самъ г. Каранетровъ други 10,000 гр. Направилъ са потребитѣ контракты, размышилъ са и на итѣй Прѣдсѣдѣтелъ станѣ управителъ на тѣзи печатницѣ, на коѣмто позволеніето отъ Портѣтъ излѣзе въ негово име, и та са парече: *печатницѣта Каранетровъ и С-іе*.

За прѣсѣтваніето на тѣзи съдружническѣ печатницѣ, Печ. Дру-ство рѣшило щото *при еднаковы условія* за печатаніето на дружественнитѣ книги *да са прѣдпочита тѣ* отъ всякоѣкъ другѣ печатницѣ. Минѣхъ са 9 мѣсеци и славнитѣ управителѣ показѣ на съдружницѣтъ си 9 на % печалѣ! Голѣмо бѣше неудоволствіето на съдружницѣтъ отъ тѣзи печалѣ, и праведно, защото ако на коѣмто и да е другѣ фабрижѣ такѣмѣтъ слѣдъ нѣколко-врѣменно употребленіе са исхавѣватъ и струватъ само половинитѣ отъ стойностѣтъ за коѣмто сѣмъ купени, буквитѣ на печатницѣтъ понеже са истри-ватъ и слѣдъ врѣме ставѣтъ съвѣтъ непотрѣбны, то ако сѣмъ купены по 30 гр. продаватъ са само по 5 гроша о-ката като прѣсѣтъ куршумѣтъ, и слѣдователно капиталѣтъ отъ 50,000 гр. едва ли остава 10,000. Какъ и да е, а съдружницѣтъ са задоволилѣ и съ това че нѣма загуба, и г. Петръ Панделіевъ, управителѣ на заведеніето общѣваше за вторѣтъ години не голѣми кировѣ.

На вторѣтъ години Печ. Дружество разви по-голѣмѣ дѣятелность въ печаніето на книги, цариградското читалище печѣта своето периодическо списаніе, в. «Вѣкъ» и разны други на частны лица книжѣкъ, тоже са печѣтахъ въ истѣтъ книгопечатницѣ, и за всѣко отпечатваніе г-ну Панделіеву са плащаше въ брой, а много пѣти му са и прѣплащаше. Въ това врѣме никой отъ съдружницѣтъ не зѣмѣше дѣлѣтъ си отъ печалѣтъ и печатницѣта очевидно отливаше напѣрѣдъ. Но г. Панделіевъ, наричаныйтъ *Черновѣждѣ*, въ своитѣ и своего рода па-

тріотизмъ, за да послужѣ и дру-стѣ на народѣтъ си, подаде прошеніе, сѣмъ правителство му позвола да дох-ва единъ политическѣ вѣстникѣ, коѣ станѣ *стѣпанитѣ* на *Дѣнь*. Иза-гова милостъ привлече кѣмъ сѣмъ хвалѣтъ на мнозина и лица невя-родолюбивы патриотѣ са окомѣта-зи не въстѣнитѣ, положилѣ въстѣ-си е старѣніе за прѣпорѣжѣ въстѣ-листѣтъ, като му дадохъ хубѣ въстѣ-правленіе. Оныа само, коѣмо излѣ-хъ душѣтъ на черновѣждѣтъ тѣ-вѣкъ, казвахъ че той е ударѣ на батачилѣтъ! И наистинѣ, коѣмо ча-тинѣтата имѣше добры прихѣмѣ-гато за *Дѣнь* са обдѣлѣ доволѣ-болатѣ, и когато нашѣта *непо-ша* звѣзда всякоѣ день пѣмъ *непо-ше*, то, по прѣмѣтъ на *непо-вѣстѣнѣкари*, и неговѣ милостѣ, *непо-*да са оплакѣ и прѣвѣна за *непо-*Това, а че и неидѣлѣното *непо-*на *Дѣнь* турѣ въ голѣмо сумѣ *непо-*дружницѣтъ му и, когато го *непо-*че той почѣкъ да продава, *непо-*прибави вѣщо въ печатницѣтъ *непо-*скажѣ да узнаитѣ въ какво *непо-*са намѣрѣва и потѣрѣхѣтъ му *непо-*си! Прѣдѣстави едѣнъ повѣрѣностѣ-вносѣтъкъ на печатницѣтъ, *непо-*то са показѣше едѣна печѣла *непо-*на %. Поиска му са по-*непо-*сѣмѣтка и той, като отлагѣше *непо-*за утрѣ, почѣкъ да са не *непо-*прѣдъ свѣтътъ, когато непа-*непо-*дружницѣтъ му са научавѣтъ *непо-*Арменѣтъ кахѣведѣли направѣтъ *непо-*стро вѣспѣкатѣ му печатницѣ, *непо-*са и запечатѣла на 22 Септѣмѣ *непо-*министерството на търговѣтъ *непо-*

Читателитѣ видѣхъ че г. П-тровъ отъ нѣмѣніе пары, сѣмъ *непо-*ніего на *Дѣнь*, а реченный *непо-*казѣа че му далъ въ заемѣтъ *непо-*гроша прѣди 3 мѣсеца, и *непо-*псаното Панделіевѣ чѣдо са *непо-*да казва, че зѣлъ туй количѣс-*непо-*тойзи Арменѣтъ, и че трѣба *непо-*дружницѣтъ му да платѣтъ *непо-*ры, ако искагѣ да бѣдѣтъ *непо-*ли на частѣтъ си въ печатницѣтъ *непо-*пѣкъ, казва той, Арменѣтъ *непо-*своѣ велико по е сѣкѣстѣратѣ, *непо-*ще останете на сухо.

За себе си тойзи прокопсѣмъ *непо-*не мысли, по мнозина казѣтъ *непо-*сѣгласенъ съ Арменѣтъ. Сѣмъ *непо-*цытъ му са отнесохъ на търговѣтъ *непо-*дилѣше, като прѣстѣтирахъ *непо-*стѣмѣлото сѣкѣстро и искагѣ *непо-*докаже наистинѣ ли е зѣлъ *непо-*отъ тойзи Арменѣтъ и ако *непо-*въ що ги е употребилъ, *непо-*пѣтъ пары нѣщо не е купилъ *непо-*чатницѣтъ, а противѣтъ отъ *непо-*ма печалѣ. А бе, братѣ, *непо-*на разсѣпа, казѣвалъ той, а *непо-*то познаватъ отъ близо *непо-*ты е имѣлъ и коп му сѣмъ *непо-*вѣрѣватъ че той е разнесѣлъ *непо-*стойніе на 6 мѣсеца за *непо-*го отъ колкото е сѣбрѣлъ, *непо-*вѣчето му платѣли за *непо-*Ето такѣвъ е былъ до туй *непо-*слагателѣтъ Петръ Панделіевъ *непо-*нигорише, черновѣждѣтъ *непо-*едно калѣндѣрѣче, както и *непо-*литѣнѣщѣе, стѣпанитѣ на *непо-*нека кажемъ въ парѣнтѣсѣ, *непо-*мѣзѣтъ на едѣнъ *непо-*съ акціи....!

За любопытнитѣ читатѣли *непо-*са повѣрнемъ да поговоримъ *непо-*за тѣзи личностѣ, макаръ *непо-*зрѣніе друго не заслужѣва, *непо-*динѣтъ какѣвъ край ше зѣмѣ *непо-*съ Арменѣтъ даѣи.

Пѣтнѣ мысли и впечатлѣнія

— 0 —

пѣмѣ първо.

(Продълженіе отъ брой 62-ий)

Нѣма по-радѣственъ частъ отъ *непо-*то чѣловѣкъ търѣа отъ далѣчна *непо-*течѣството си, нѣма по-весѣла *непо-*онѣзѣ въ коѣто чѣловѣкъ *непо-*бина и търѣва за дома си. *непо-*всѣмъко е поѣстѣческо, тогава *непо-*ла и подѣмѣва, тогава нѣма *непо-*жѣлѣстѣ, нѣма нече намѣрѣно *непо-*Весѣлъ, радѣственъ бѣхъ и азъ *непо-*дѣрѣна желѣзницѣта и бѣрѣзѣ *непо-*зи кѣмъ родното ми отѣчество, *непо-*то дѣто най напѣрѣлъ сѣмъ *непо-*ката дума *непо-*гѣтънѣлъ напѣта на здравѣта *непо-*да; радѣственъ бѣхъ и азъ *непо-*

[illegible]

У мене тут ще один който стоиш въ
наше прегорло хладокръвие: кѣмъ всяко
що са каже до наше добруване, до
нашия напредѣкъ. Азъ п другъ път съмъ
ти казвалъ и пакъ ти казвамъ, че **закопи
ни сж дадени, за всяко дозволение има-
мъ, но сами ний не искаме да познаемъ
що искатъ тѣхъ закони, сами ний не ис-
каме да си испървимъ болките съ испъ-
лняването на тѣхната сжщностъ.** На насъ
законитъ си падатъ и втикатъ въ рцѣтъ
а ний не искаме да отворимъ очитъ си п
да познаемъ тѣхната сжщностна точка, а
кой е длжността на чловѣка, на гражда-
нина, ако не самъ да иска да узнае какво
е каже написанъ законъ и да нѣмъ за
неговото точно изпълняване? А кой е длж-
ността на чловѣка, ако не да не слуша
и да не дава никакво на различитѣ пре-
тъкувания на хора невяжъ п недостойни,
който втрѣпатъ всяко за свой интересъ,
ако не да всяка самъ съ собственото си око
да нѣмъ тамъ отъ дѣто нѣмъ че се па-
лъзе неговото спасение? Не разбирамъ що
значи хладокръвието, което сжществува
въ този случай помежду насъ. Помежду насъ
има хора недостойни, онеправдани п изѣд-
ници, тѣзи хора закона гоня, а ний не ги
гонимъ, ний ги търпимъ, ний ги прибирамъ
п имъ давамъ прибѣжище въ сжщитѣ си
домове: ний непспѣливиамъ закона; по на-
шитѣ страни има хора разбойници, нехрани-
майковци, опустошители п всѣкакви шар-
танъ, тѣзи хора закона гоня п строго на-
казва, а ний ги не гонимъ п сами ний ста-
ваме жртва, сами мръмъ отъ глѣдъ заради
тѣхъ: ний не испълнявамъ закона; помежду
насъ има междусобни кааги, интриги, не-
нависти п неспѣгласия — всяко тона закона
мрази п люто гоня, а ний обясня п въ
гърлитъ си прибѣжище му правимъ: ний
неиспѣливиамъ закона; помежду насъ сжще-
ствува изѣдни чорбаджи, невяжъ п не-
опитни управители п много още онеправа-
тели, които закона страшно гоня п невян-
жда, а ний още по-страшно бранимъ п за-
щипанамъ: ний непспѣливиамъ закона; у
насъ като че не сжществува правото, което
казва на чловѣка да са брани отъ всяко
което е противно на закона, да са защища-
ва отъ вѣрни изѣдници п онеправдани хо-
ра, които всѣкого гледатъ да съблечатъ, да
онеправдатъ п да злодѣйствуватъ. Най по-
сле, съ една дума, ний непспѣливиамъ зако-
ни, ний не искаме да познаемъ неговата
сжщностъ п неговата цѣль. Знаемъ че сж-
ществува законъ, но кой е, какъвъ е, защо
е направенъ, каква е неговата цѣль п какво
може да произведе отъ неговото испълнява-
ние или непспѣлняване, това не искаме да
узнаемъ, не искаме да разберемъ. По при-
чина на това само нѣмъ нехание, ний не
можемъ да са наречемъ истинни хора. Това
сѣмъ, друже, казвамъ, това ще и да каз-
ваме всѣкого, защото това сжществува у
насъ.

За сѣга токова. Позни твои
дружъ.

Дописки на «Напрѣдѣкъ».

—0—

Срѣдецъ, 4-й Октомври 1875.
Г-не Редакторе!

Отъ нѣколко врѣме четемъ въ вѣстни-
цѣтъ изданиетѣ Царския Хатоне, които са
относятъ до благотелството на всякитѣ цар-
скы подданици безъ разлика на вѣра п на-
родностъ, нъ никои не знае що теглятъ
въ областитѣ населеніята, а особно въ на-
шата кааза. Работата е дошла до тѣмъ, що-
то всѣко мѣстание трѣбва да са развѣрже,
п ето защо ний издигамъ високо гласътъ си,
щото да нъ пче и централното правителство,
та да нъ извади отъ тѣзи неволи, които нѣ-
то въ еипчерскитѣ врѣмена сѣ са случива-
ли. За доказателство на това ний че Ви
приведемъ нѣкои прилри съ фактове.

Най напрѣдъ ний трѣбва да отговоримъ
на дописника Ви отъ нашия градъ въ брой
44-ый отъ миналата година, който отговари-
ше на друга еяна отъ Пиротъ дописка, по-
дстена въ «Источно Врѣме», която иска-
ваше сторени нѣкои злоупотребиена. Пра-
во ли е говорилъ този дописникъ или не,
ний ще оставимъ него на страна, а ще са
покажемъ да докажемъ всяко съ зриваю
доказательства, като изложимъ вѣрно това, ко-
ето сме видѣли съ очитъ си п което знаемъ.
Прѣдъ всяко, дописника отъ града нъ правъ
нѣкои умоузаключенія, като казва, че да
са искаватъ дошатъ работи за да са по-
правятъ е свято нѣщо, нъ да са дѣмъ п
клеветатъ е страшно п гнусно нѣщо. А тѣмъ
това е което искамъ и ний да каже самъ
той. Спорѣдъ протектитѣ дописникъ всяко
бѣло дѣмъ, а спорѣдъ нашия, исказаното отъ
него е вѣстина. Да видимъ: Митрополита не
заплю ли са въ Хюкюяата отъ еднарсина?
И това е направено не на друго мѣсто, а
въ правителствениитѣ домъ, гдѣго трѣбна
да са лази почтитъ п уважение като тѣхъ
правителствении лица; а спорѣдъ това до-
писникътъ не отговори, нъ самъ подтвърди-
ва казаното. Въ вѣрне на подпечатанитѣ на
Мазбата не е прѣдложено на владѣтиа
нищо, защото мѣстесарѣина е знаилъ при-
чината, нъ е силомъ карвалъ да я подпечатъ,
п причината е че Митрополита е искалъ да
протестира противъ безаконната постѣпка.
И това е станало силомъ, само п само за
честобюбието на нѣкои си. Дописника са о-
браща п защищаа едно лице, на което па-
триотизмътъ е доста добръ познатъ, што не
бѣше нужна да го прѣворича. Нъ ако ще
поменемъ нѣщо за него тука, доста е да
кажемъ че всякыи му патриотизмъ състои
въ голѣмъ му тѣрбухъ п въ думата *есть*;
отъ тамъ нататкъ за нищо го не трѣбте!

За Иктиманското приключение че споменѣ-

мелъ само това, че като е нужна за ком-
пют, то трѣбва да са избиратъ хора, които
желаятъ доброто на правителството и благо-
дѣйствието на царскыгъ подданици.

Да лойдемъ сега по работеніето на пра-
вительствения конякъ.

При многото други напѣванія на дописни-
ка отъ града ни, той иска да увѣри свѣ-
тътъ, че за всичко и всичко е плащано, и
тъ нѣе смъ противъ тѣя негоуы пропакна-
нии и казнамы (защото знаемъ отъ вѣренъ
источникъ), че не са е плащало никому а
п нѣма да са плати. Дѣски, грѣди, варъ,
пѣськъ, камъне и прч. е все безъ плата ;
па нека казва кой що ще. Само когато са
явл протокската дописка, тогава мѣстоархо-
на е излизалъ една, и само една нецѣлъ на-
рѣтъ п е давалъ кому грошъ, кому шесде-
сятъ пари, я то само и само да са каже че
са е плащало. Това е всичко казано отъ
самытъ селяны, които п день днешетъ са о-
плаквали. За това не ше лѣжа, г. дописни-
къ, нъ спорѣтъ слышѣтъ тѣя думы : свѣтъ
дѣшо е да са показана правото, за да са по-
корени злото. Можете ли нанстина да ни
кажете точно по колко дни работяхъ селя-
нытъ гаріа ? п за все това платило ли са е ?
Нѣе знаемъ че селянытъ работиха не по 4
(спорѣтъ вась) а по 24 дена п за все това
не е платено ; нѣе знаемъ селянытъ отъ Без
день, които са потрѣтихъ п пошетьрихъ
на гаріа ; а пма и отъ другытъ сѣла. Дѣски-
тъ сѣм докарваны отъ Дупница, и не сѣм
платени, както нарѣтъ п грѣдытъ отъ Бер-
ковско. Дѣрвения Господъ си смѣстуваша
до прѣстаняніето на работеніето, и то отъ
всичкытъ запѣтиа, а не както казватъ нѣе,
че тѣ были оставени да нарѣдѣятъ затворни-
цитъ. Не узари ли едно запѣіе единъ 80 го-
диншетъ старецъ и му прѣтвѣршо рѣцѣтъ ?
Селянина не оплака ли са на мѣстоархопѣно,
че той (селянина) е дошелъ на тѣя-възрастъ
и не го е ударялъ никой ; а запѣіето зашо
да го бие, когато си изпълнявалъ точно ра-
ботата ? Въ околността на Блато едно запѣ-
іе не е ли разваждало работчицѣтъ за му-
станкѣтъ изъ цѣло село, за да му намери
коля за гаріа ? (запѣіето е на име комор-
джи Мустяна), и послѣ не са законоуило съ
това, нъ подлага работчицѣтъ и го сѣзавѣ
отъ бой, зашто казаныи работчицѣтъ бѣлѣ
испратилъ прѣди единъ день всичкиытъ кола.
Въ планината друго запѣіе не е ли осмѣр-
тило единъ селянинъ, зашто воловетъ му,
като слабъ, не можѣе да теглятъ натоваре-
натата грѣда ? Не донарахъ ли селянина да
го лѣкуватъ въ болницата ? Това до-тукъ е
за конашчытъ работи. По слышайте сега да
ви кажемъ я нѣкои по врѣсни злоупотребе-
ны въ казата пл, отъ които ше разбѣрете,
че у насъ не е всичко мелъ п масло.

На 15 Авг. огина едно запѣіе въ селото
Горни Мазина, за да прибере царското дѣ-
діе. Отъ всичкиытъ не чуены и не ви-
дѣны зѣпы на тѣй запѣіе, азъ ше споменѣ
само тѣзъ : съ прѣрото си казавѣ въ село-
то, и на посрѣщаніето отъ страна на работ-
чицѣтъ (кодажѣ-башитѣ) и писанытъ (мух-
таритѣ), той ги здравѣвѣ съ най гусныиъ
песуния на най святою за тѣхъ : вѣра, крѣсть,
колка, честь и прч. послѣ ги накарва да
дегнѣтъ по очитѣ си п захвача да ги бие
лай немилостивно, до като вѣтъ разглобѣлъ
коститѣ. Послѣ като са вдигатъ полуножны
отъ земила съ изгубены чувствѣа, накарва
гы да му съберѣтъ на купъ всичкиы селя-
ны ; и то безъ да вѣтъ каже зашто е дошелъ
и що иска, а селянытъ, като покорни, безъ
да сѣмѣтъ да му продуматъ ни дѣла, зашо
гы е бѣлъ, взвръщатъ на часа запѣіитѣтъ
му. Но като ѣтъамо всичкиытъ селяны,
зашто единъ былъ на полската си работа, дру-
гы прѣваряхъ аскерѣа, който въ това врѣ-
ме мпнуваше прѣзъ София, за въ Нишъ, а
трети по гаріи п пр. То (запѣіето) събра
женитѣ безъ разлика на невесты, булки,
момы и бабичы. Така събранытъ жени той
ги нарѣжда на рѣдъ и ги накарва да гѣ-
дѣтъ срѣщу слыщето, на крака, п безъ да
сѣмѣ ибѣда да си вдигне рѣкѣтъ, за да си
истрѣе слызѣтъ или да си отбрани отъ му-
хытъ, зашто веднага шему са строши рѣ-
кѣтъ съ суропната, които дѣржѣтъ въ ра-
цѣтъ си п съ която ги бѣлъ по прѣдѣ ! Тѣй
сѣщо нарѣдилъ и писанытъ, п като ги мл-
чѣлъ не мѣаюшито до вечерѣа, распустѣтъ
гы, като ги бѣлъ още веднѣжъ, какѣто мл-
жѣтъ, тѣй и женитѣ, като вѣтъ казавѣ :
*скоро курви сакамы отъ васъ за два часа
10,000 шр. (забѣжжете, че това село е отъ
63 къщи).* Прѣзъ ношѣта запѣітѣа на пи-
санытъ да съберѣтъ всичкиытъ жени п мл-
жѣе колкото ги имало въ селото, и ги за-
тѣварѣ въ къщиата въ която бѣлъ той на ко-
накъ ; тогава турѣа послѣдѣката (рѣжена) на
огня, нахѣтъла го като вѣгленъ, и на-
карна женитѣ да стѣпѣтъ съ бѣсы нѣштъ на
нажеженѣта послѣдѣка ; но като въ огнь не
е стѣмѣла никоя да стѣпи, то той го му-
шѣлъ между нѣштѣа на една отъ женитѣ,
която испѣнявала, бѣадына и пада на зем-
ла. Като видѣлъ това другытъ жени, тѣ
са оставили п сполучили да земѣтъ послѣдѣка-
та и да я хвърлятъ на страна. Но той за-
повѣда на писанытъ да катурѣтъ женитѣ
на земята п почѣа да ги взрѣжда съ су-
ромнѣката накъ. Между тѣлъ жени имало и
трудѣи, що сѣ стали малкытъ нѣи, не са
знае ! Една бабичка единъ сѣ я занѣсла поау-
мрѣтва на рѣцѣ до дома ѣ. Тѣй сѣмъ слыва-
лъ млжѣтъ цѣла ношѣ. На зѣрвѣтъ ги пу-
ща и тѣ са распрѣсѣтъ по оконыиъ села
да продаватъ мѣло за драго : жѣто, овце,
кравы и пр. п то слысѣтъ съ додѣа цѣна.
Като му даватъ паритѣ, той сѣмъ отѣна и тѣ
са избѣавѣтъ отъ злотѣискытъ му рѣцѣ.

Сѣдѣъ това произшествіе дохожда при
Митрополита единъ отъ селянытъ, на име
Стопан, п му разказва за това приключѣніе
въ селото. Митрополита отѣва и явѣа на

Махсаръ паша, като го помолих да запрети на запетията да не правят тъй; той (мюсюлманин) му каза: *Илдаръ Десногъ ефенди, инама*, въ Митрополия постоянно станаха да думат си, като казаша, че едн кой си му казалъ. Тогана Махсаръ паша проявява едно запие и намерява Стоица, който трябва да каже съ своите си уста. Като го довели, попитватъ го, а той отказва, като рекълъ, че нито не е говорилъ на Митрополия. Трябва да знаете че сезицетъ сѣ до такава степенъ напашени отъ тѣзи що ходятъ по селата, щото и мръвка по мръвка да го рѣжатъ, то пакъ не би узнали това що са върши по селата; за това и не са е чужо да са оплакватъ. Но той постоянно ходятъ на думата си, като казаша: *Безъ буну испатъ едоджесимъ*. На другия денъ припнха селянцитъ отъ казаното село и ги пепнха за работата, и тѣ исповѣдали сѣщото. Првѣзъ пощата съ кола донехадъ работничитъ и той исповѣда сѣщото; въ то на върва дохождатъ и женитъ, та са оплакватъ, нѣ отъ хюкюмата нмъ поискуватъ пепатъ! Нощъ каквитъ пепитъ има! И тѣ тѣзи работа са бѣ възложилъ на една особена *комисія* да я разгѣда, но що е рѣшила, нѣ не зиснетъ; знаехъ само че Стоица и запетію сѣ загворени. Сѣщото запие (то хощъ съ Мечо бюлюкбашинъ), е напранцію п друго чужо въ Долия Малина, прѣди да дойде въ Горня Малина. Тамъ е карало чедовѣцитъ да дежатъ на гърбѣтъ си и да гѣзватъ сръбѣу сѣщото, послѣ ги е приобрицало по очитъ нмъ и ги е било най немилостиво. Освѣтъ тона каралъ ги е да са качватъ по вършитъ и отъ долу ги е замѣрпалъ съ камъне; каралъ ги е да стѣпнатъ на сухитъ клони, гдѣ ако бы стѣпнали, то на чѣса че са стронилъ п ще паднѣтъ! Въ селото Ябленца, жената на работничитъ е метнала дѣтѣ отъ страхъ, като идѣла какъ немилостиво сѣ блии мѣжо и; и то било причина, защото нмъ не намѣрилъ по угодата идене (това е вършено отъ итанѣ аскерп, който е отишѣтъ по селата да ги пазя отъ лоши хора). Тѣ стронили кѣщата на Митрею и му ограбили да 50 око сирене! Сѣщото сѣ правили и по други кѣща, гдѣ шо намѣрили, грабили. На сѣщия Митре сѣ тегали и ноже! Женитъ нмъ сѣ носили томарѣтъ на гърбѣветъ си и босп прѣдъ тѣхъ сѣ припкали. На друго село Спахитъ оскублѣ на единъ селянинъ чомбаса, колкото една китка. Селянина донесе чомбаса въ града ни и го показваше всикому, като думаше че, Царѣтъ са грижа за доброто на аенчыи ни, но тѣзи изѣдници въ убиха.

Сѣга ходятъ отъ село на село и зпнватъ селскитъ печатѣ на бѣла книга безъ да обаятъ защо пмъ сѣ. Селянитъ пытатъ що е това, но кой да нмъ каже?

Но ето ви нѣшо и за черкезете. Хее пѣкъ отъ тѣзи черкезѣ шо тѣспилъ, не са изказуалъ нито добитѣкъ можешъ да си заирѣтишъ отъ тѣхъ, нито гора. Отъ тѣхъ не можешъ свободно да ходишъ по полската си работа, нито пѣкъ добитѣкъ си можешъ да оставишъ ношѣ на полето да пасе. За тѣхъ има да са пише още много, но нека ги оставимъ за итери пѣтъ.

Тукъ ще забѣлѣжимъ на дописника ни, ако може, го нека тѣзи фактѣве да опроберпѣ п докаже, а не да трѣнѣтъ дописничѣтъ за да ги наказватъ. Дописничѣтъ ако дѣжатъ, то управителитъ защо са стрискатъ? Ако ли пѣкъ е право, то нека са погиржатъ да пепѣрѣлѣтъ злото догдѣ е ясно. Колкото за дописника, нѣе ще му кажемъ, че не трѣбва да си продава съзвѣстѣтъ, но то говори неистината, защото таквитъ хора повече вѣрѣятъ на правителството.

Нашето желаніе е, г. Редакторе, работата да са испята и вселкоя да са награди съ щото му са пада.

Единъ Гражданинъ.

Смущеніята въ България.

Свѣдѣніята които дадохъ въ послѣднитѣ брой на листа си споредъ мислитъ въстѣпци за смущеніята, които са случили тѣл дни въ нѣкои страни изъ нашето отечество, слѣдующѣ да занимаватъ тукашнитъ пепатъ. «Баскренѣтъ» въ листа си отъ минѣлый петѣкъ обнародува слѣдующитъ изъ Одринъ дописки:

«Табурѣтъ на редифѣтъ отъ Болу, който пристигналъ тука вчера отъ Цариградъ, бѣше са настанилъ въ нашитъ градъ. Но на другитѣ денъ, по заповѣтъ на Вали паша са испрати въ Ескы Загра и въ Казанлъкъ, дѣто са чуваше че станали нѣкои бѣркотии и смущения. Азъ отъ любопытство послѣдувахъ войскѣтъ, отъ който една часть останѣ въ Ескы Загра а другата отиде въ Казанлъкъ. Пристигнѣнито на войскѣтъ стрѣсилъ испашенитъ и тѣ не можѣтъ да мрѣпнѣтъ. Споредъ както казватъ, едно страшно съзвѣстѣе било са организуюца тѣмъ противъ Турцитъ, тѣй шо съзвѣстѣнѣцитъ, исползувани отъ благотѣмѣето когато Турцитъ ще правятъ молѣбѣтъ си *террауѣ* въ първѣтъ ношъ на Римизанѣтъ, ужъ шѣли да запалѣтъ градѣтъ отъ чѣтыри пѣтъ страни и като произведѣтъ тѣй смущеніе въ градѣтъ, шѣли да пѣвършатъ пѣзѣтъ си противъ Турцитъ.

За тѣзи работѣ единѣ отъ помежду тѣхъ изѣстѣли на мѣстното правителство, което на часть писало въ Одринъ и поискало войскѣтъ, отъ дѣто са и испратили два бюлюкѣ отъ конницѣтъ.

И понеже всички казавѣтъ че тѣй съзвѣстѣе го организували полковѣтъ и нѣкои отъ прѣиснитѣ Българи, щомъ пристигнали войската, рѣстѣрихъ са кѣшѣтъ на повѣте и учителитъ и са намѣрпхъ бунтовническѣ писма.

Понеже тѣзи пѣсма са описаніе пазнѣ на движеніе, число на възстаннѣ цѣти копто щѣла да пѣзвѣтъ, имената на повечето отъ тѣхъ, на колы оудѣленіи щѣла да си раздѣлятъ, кои щѣла да бѣждѣ главатаритѣ пѣи и се главноуто управление щѣла да пѣмѣтъ полонетѣ и учителиѣ, сше и че нѣков отъ христіанскитѣ азан въ меджиситѣ бѣли вѣтрѣ въ сѣзаканіето, нѣкой не можѣ да откаже, и испѣки еднѣ по еднѣ са пѣзонѣха, а въ станѣмѣтъ истинѣнѣ кѣто исподѣлахъ стѣучастіето си въ сѣзаканіето, за да са оспранѣтъ поискаха да вѣврѣтъ отговорностѣтъ еднѣ на другѣ.

Работата са отнесе на В. Портѣ, копто ще рѣши за нахванѣнѣта, на копто ще са подложѣтъ нѣповнѣцѣтъ. Азъ ще вы дѣржѣ въ теученіето на рѣбогатѣ. Сѣга за сѣга, слава Богу, нѣщо бунтовническо нѣма, всѣкой сп глѣда работѣтъ, а волѣсата са на нѣтрѣна на опредѣленѣтъ си мѣста и пѣзи благочиніето.»

На тѣзи допѣскѣ припѣга своитѣ размѣшеніи «Баскретѣ», за копто говоримъ пѣтѣ пѣрвыи си числѣ. Рѣд.

А дописникѣ на «Л. Хералдѣ» изъ Шумѣнѣ, кѣто говори за хванѣнѣтъ въ този градѣ Бѣлары и казва че сѣк стаѣли новѣи записѣнѣ, нѣше отъ 10 Октомѣрѣи слѣдѣющето:

«Националіта на Бѣларытъ слѣдувати съ голѣмѣ строгостѣ; всѣка минута са вѣнѣждѣ забѣта да крѣтоснѣтъ улицѣтъ на градѣтъ и търѣнѣи обѣденѣтъ на вѣзастѣи лица кѣто стѣучастниѣ въ минѣмото сѣзаканіе, за копто ви говорихъ въ послѣднѣето си. Видѣи са че отъ три седмѣци на сайт, около 250 души отъ тѣмѣнѣнѣтъ мѣды Бѣларѣ сѣ отишли въ Бѣлѣкѣнѣтъ, дѣто сѣ вѣрѣвалъ че е пѣзбужѣло възстанѣнѣческо движеніе. Кѣто видѣли че нѣщо такѣвозъ нѣма, тѣ са вѣрѣнѣтъ на малѣкѣ четѣ, но тѣмѣтъ чѣмѣко, зашто молѣнѣнѣтъ, кѣто напѣрѣнѣли еднѣмѣ дѣстѣрѣ за нѣмѣнѣтъ отѣмѣтѣнѣнѣи Бѣларѣи, хѣнѣца незабѣвно оныи копто са вѣрѣнѣтъ было дѣнѣ, было нощѣ. Тѣмѣнѣнѣтъ кипѣлѣтъ отъ затѣорѣнѣи пѣ истѣнѣнѣтъ слѣдувати нѣпрѣстѣно. Кѣкто обѣновѣнно са случѣва въ подобни обѣстѣнѣствѣта, за да докарѣтъ въ умѣленіе обѣнто мѣнѣнѣ, разѣданѣтъ жалѣстѣи слѣхѣове че тѣмѣнѣтъ хѣмѣмѣи малѣкѣ прѣзѣи нѣмѣнѣтъ; всѣнѣи бѣли нѣрѣзѣи пѣ нѣтовѣренѣи съ жѣлѣзѣа и нѣков бѣли тоѣкозѣ болѣи всѣлѣствіе на тѣзи мѣды, штоѣи имѣло страхъ че не ще са одѣржѣтъ. Нѣзѣнѣно е да ви казѣмъ че тѣи рѣчинѣна едѣно всѣобѣо безѣповѣстѣе; рѣнѣнѣнѣтъ на затѣорѣнѣи пѣскѣтъ да зѣнѣтъ шо ставѣтъ тѣхнѣи хѣнѣнѣи пѣ затѣорѣнѣи прѣнѣлѣи, пѣ населѣнѣнѣтъ тѣмѣе жеѣе штоѣи правѣтѣствѣто да обѣнародѣва свѣдѣстѣието отъ истѣнѣнѣтъ, зашто до сѣга нѣмѣи положѣтѣно не са е доказѣло пѣ не са зѣне истѣнѣската рѣчинѣа на хѣнѣнѣнѣнѣта, копто докарѣхѣ въ парѣлизувѣнѣе мѣстѣнѣтъ тѣргѣнѣи. До сѣга нѣмѣи посѣче отъ 60 души Бѣларѣи въ тѣмѣнѣнѣтъ; другѣи са прѣвѣсѣдѣвати, зашто отѣмѣтѣнѣвати. А всѣнѣко тоѣа ставѣ въ едѣно мѣсто, дѣто тѣрѣнѣно населѣнѣе е дѣи пѣлѣи по-голѣмо отъ христіанѣско, и дѣто осѣнѣи тоѣа нѣмѣи и стражи пѣ крѣпѣсти. Слѣдуѣи отъ тоѣа че едѣно бѣларѣско вѣзѣстѣиѣи не може да нѣмѣи нѣвѣкѣнѣи надѣждѣ за спѣлѣкѣи, и ако е имѣло такѣвозъ нѣщо, то бѣзѣ сумѣнѣи е дѣло на нѣков болѣи мѣзѣнѣи.»

ПОЛИТИЧЕСКЫ НОВИНЫ.

РОСИЯ

Полуофициалнѣтъ «Петербургскѣи Вѣстѣникѣ» бѣше обѣнародѣвалъ еднѣмѣ дѣлѣи членѣи вѣрѣху послѣднѣи прѣоброзовѣнѣи въ Турѣиѣи, прогласѣнѣи съ високо *ираде* отъ Нег. В. Сулѣтана. Истѣнѣтъ вѣстѣникѣ обѣнародѣва поносѣтъ пѣ другѣ по-новѣи членѣи вѣрѣху слѣнѣиѣтъ прѣдѣмѣтъ. Еѣто тоѣнѣи достѣзѣбѣлѣитѣленѣи членѣи:

«Еднѣи по нѣлѣи телеграмѣнѣи изъ Ц-градѣи подѣнѣрѣдѣна и разѣвивѣа свѣдѣнѣнѣта, копто обѣнародѣвахѣмѣи пѣче за нѣмѣнѣтъ отъ Н. В. Сулѣтана важѣи рѣшенѣи. Ако тѣзи прѣоброзовѣнѣи са прѣисѣосѣбѣитѣи бѣлѣгѣорѣзѣноуи и съ послѣдѣнѣнѣтѣнѣи, ако свѣтѣнѣнѣиѣи на Мѣнархѣтъ пѣ тѣхнѣиѣи служѣтелѣи вѣмѣлѣи всѣкоѣа прѣбѣи пѣнѣи наѣбрѣнѣнѣи, отъ копто е вѣлѣдѣущѣиѣи Сулѣтанѣи въ тѣи обѣстѣнѣствѣ, послѣднѣиѣи вѣрѣкѣи пѣ бѣждѣтъ голѣмѣа стѣпѣнѣа кѣлѣи уѣнѣнѣнѣието на народѣи въ отѣмѣнѣнѣтъ нѣвѣрѣнѣиѣи.

«Пѣлитѣческѣи мѣжѣе, на копто Н. В. Сулѣтанѣи е вѣзѣнѣнѣи довѣрѣстѣи, пѣмѣлѣи голѣмо дѣло да вѣзѣрѣнѣлѣи, и не трѣбѣа да са удѣнѣлѣнѣтъ ако жѣтелѣиѣи, копто сѣк стаѣнѣли нѣдовѣрѣнѣиѣи поради дѣлѣи тѣмѣнѣи, а зашто сѣк останѣли нѣтѣиѣи пѣлѣи пѣзѣнѣнѣиѣи надѣждѣмѣтъ сѣи, не прѣнѣмѣтъ нѣвѣдѣнѣиѣи отъ нѣнѣнѣло тѣзи уѣнѣнѣнѣи съ всѣнѣкоѣи усѣрѣдѣи, копто са вѣзѣнѣнѣиѣи за да дѣлѣтъ плодѣи. Трѣбѣа да са вѣзѣорѣжѣтъ съ тѣрпѣнѣиѣи, а въ прѣисѣосѣбѣнѣието на узѣкононѣиѣи отъ Сулѣтана спасѣнѣнѣиѣи вѣрѣкѣи да позѣмѣтъ крайѣи по постоянѣно, но въ сѣнѣнѣиѣи рѣрѣи пѣвѣчѣкѣи елѣстѣнѣиѣи, коѣлѣи вѣзѣнѣнѣиѣи обѣстѣнѣствѣнѣиѣи. Необходѣмо е да са не надѣвѣнѣи на сѣрѣдѣнѣнѣиѣиѣи на еднѣи пѣи обѣнѣнѣиѣиѣи на другѣи, и да са не обѣзѣкураѣватѣи слѣдѣи тоѣи, кѣто сѣрѣнѣтъ прѣнѣлѣитѣиѣи отъ нѣмѣнѣнѣието на по-нѣнѣнѣиѣи чѣнѣиѣиѣиѣи, отъ зѣлѣиѣи волѣи на оѣнѣи, на копто дѣско едѣно прѣнѣнѣнѣиѣи сѣмѣнѣна навѣнѣнѣнѣиѣиѣи, и отъ сѣспрѣнѣнѣиѣието на оѣнѣи, за копто всѣко едѣно прѣоброзовѣнѣиѣи нѣмѣа достѣнѣнѣиѣи, осѣнѣиѣи ако достѣнѣа стѣпѣнѣиѣи на свѣрѣшенѣствѣиѣи, коѣлѣи по фѣнѣзѣнѣиѣи бѣлѣуѣватѣи.

«По новѣиѣи пѣлѣи, въ коѣлѣи послѣднѣи вѣлѣзе турѣскоѣи управлѣнѣи, вѣзѣнѣка прѣдѣи всѣнѣкоѣи постоянѣно и еднѣнѣнѣиѣи, дѣи усѣнѣи копто не са сѣлѣнѣуѣватѣи съ систѣмѣиѣиѣи на чѣстѣиѣи прѣмѣнѣнѣиѣи, копто въ послѣднѣиѣи

у Д. Арамииани.